

Simon Dorka-Boróka

EtilÉN és Argon

TE ÉS A TERMÉSZETTUDOMÁNYOK mesés történetek

Lassan itt a szeptember. Ha ezt a mondatot hallom, egyetlen dolog jut eszembe: közeledik az iskolakezdés. Tavaly ebben az időben még óriási izgalommal vártam, milyen lesz az első középiskolás évem. Sejtelmem sem volt arról, milyen mértékben fog az az év befolyásolni engem. Céltalanul haladtam a készülődés árjával. Ehhez képest ma itt ülök az ágyamon, mint aki kvantumkémiai nevelkedett, tankönyvekkel elhalmozva, fülig szerelmesen a vegytanba. Na de hogyan is változtam meg ilyen drasztikusan? Szóljon erről a következő történet!

Egyszer Volt, hol nem Amper, volt egyszer egy alkén lány. Sokak gondolata még a nyári kalandok között cikázik, holott a város parkjában a karotinoidokkal és antociánokkal teli, sárgára festett lombok már mindenki számára világosan mutatták az új évszak beköszöntét. Az iskola udvarán csupán egyetlen lány állt egyedül, gondolataiba merülve. Még csak egy hete ismerkedik az új környezettel, ám máris nehézségbe ütközik. Az előzőekben kémiaórán volt, ahol rengeteg olyan kifejezéssel találta magát szembe, amelyekről korábban soha nem hallott. Ijedten nézett maga elé, hiszen nem tudta, miként fog ennyi ismeretlen dolgot megtanulni csupán egy délután alatt a másnapi dolgozatra. Miközben élete ily nagy problémáin morfondírozott, hirtelen arra lett figyelmes, hogy valaki áll mellette. Egy nála idősebb nemesgáz, Argon volt az. Érdeklődő tekintettel nézett EtilÉN szemébe. Hosszas diskurzusuk végéhez közeledve Argon felajánlotta, hogy segít felkészülni az ifjú alkénnek a másnapi megmérettetésre.

A hátralévő dupla matek végével EtilÉN igencsak úgy érezte, csökkent az energiaszintje, de szerencsére hamar elérkezett a kompartmenthez, ahol hozzá hasonlóan más sejtből érkező diákok laktak. Gyorsan összeszedett némi kétértékű iont, na meg egy kevés hidrátkurkot, majd készülődni kezdett. EtilÉN egyik specifikus sejtorganellumot hagyta el a másik után. Nanoszekundumok alatt ott termett Argon lakásánál, aki hatalmas mosollyal az arcán beinvitálta őt. Hamar nekifogtak a munkának, hiszen tudták, sok dolguk lesz. Igaz, EtilÉN kissé vonakodott az elején, mivel sose volt magabiztos a tudományok terén, mindig is gondot jelentett számára a hasonló témákkal való foglalkozás.

Már későre járt, mikor a két tanonc még mindig a periódusos rendszer színes sorait böngészte. Ám egyszerre arra lettek figyelmesek, hogy mindkettőjük előtt elhomályosodott a betűk és számok hada. A homályosság egészen addig fokozódott, míg már semmit sem ismertek fel maguk körül. Mire viszont minden kitisztult előttük, teljesen ismeretlen helyre kerültek. Ijedten néztek a tájra, amelybe csöppentek. Mindenhol gyökjelek, vegyjelek, izomerek, enzimek és hasonló szörnyecskek élezték fogukat a két fiatalra.

De egyszeriben egy kedves tekintet közeledett Argon és EtilÉN felé.

– Szervusztok, kedveskéim! – mondta a jóságos Mengelejev. – Már alig vártam, hogy megérkeztek.

– Jó napot kívánok! – válaszolta Argon, majd kissé bátortalanul EtilÉN is. – El tudná mondani, miért vagyunk itt, és ami még fontosabb, hol vagyunk?

– Türelem, türelem. Mindent elárulok. Ahol most vagyunk, az a periódusos rendszer 101-es eleme. Azért vagytok itt, mert nektek különleges szerepetek lesz a tudományok fejlesztésében életeitek során, ám ehhez szükséges, hogy mélyrehatóbban átlássátok ezt a nagyszerű és egyben vegyszerű világot. Az elkövetkezendő

háromszáz percben Elektrom Ágnes segítségével, remélem, sikerül felvilágosítani az agytekevénységeket.

Ezzel a jó öreg Mengelejev útnak eresztette a három ifjú tudóst. Elektrom Ágnes elvezette EtilÉNt és Argont a helyi vegyszerGŐZÖS állomásra, ahol gyorsan fel is pattantak a Bábeli könyvtár felé induló járatra. Elektronhéjak sokaságán haladtak át, ám az út egyáltalán nem bizonyult unalmasnak, hiszen addig EtilÉN elhalmozta a kérdéseivel Elektrom Ágnest.

– Na és pontosan hova is viszel most minket? – meresztette EtilÉN hatalmas szeméit a vörös kislány felé.

– A Bábeli könyvtár felé tartunk, amelyben minden könyv azonos terjedelmű, nagyságú és kötésű. Ezek a könyvek hatszögletű szobákban helyezkednek el, és a könyvtárban az összes lehetséges könyv megtalálható, azaz az összes betűsorrend. Ezen a helyen fellelhető minden tudás, a világon minden megfogalmazható gondolat. Ha okosan olvastok a sorok között, bármit megtudhattok.

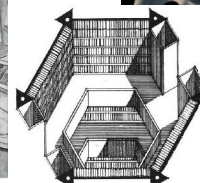
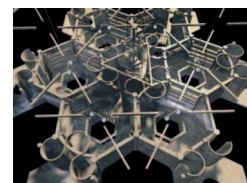
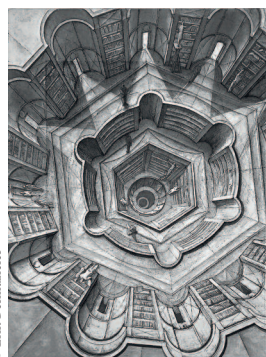
Mire Ágnes magyarázata végére ért, már meg is érkeztek célpontjukhoz. A könyvtárba lépve a számukra oly kedves lignin illata lebegte be az aulát. A parányi kislány egyik könyvet lapozta át a másik után, bemutatva, hogyan is fejthetik meg a titokzatos sorokat. Mindeközben Argon és EtilÉN neuronjai ide-oda diffundáltak, csak úgy szívták magukba a tudást.

Mire a nap elhagyta a látóhatár vonalát, minden apró összefüggést kristályvízmentes tisztasággal láttak át. Mengelejev büszkén tekintett tanítványaira, és így szólt hozzájuk:

– Kedveskéim, a mai naptól a ti feladatotok is, hogy visszatérve otthonotokba minél több fiatalhoz eljuttassátok az itt szerzett ismereteket, élményeket, szórjátok a tudomány magjait, ébresszessétek a kíváncsiság csírát a tudásra szomjas gyerekekben.

A két fiatal köszönetet mondott a mesternek, és ugyanolyan észrevétlenül hagyták el a 101-es elemet, mint ahogyan odakerültek.

EtilÉN és Argon azóta is együtt gyűjtögetik és szórják a tudomány magjait. S hogy később mi történjék? Azt majd elmesélik azok, akiket a két kémikus meséje magával ragadott a tudomány csodálatos és vegyszerű világába. Aki nem hiszi, menjen a Bábeli könyvtárba!

Bábeli
könyvtár